

Spomini iz Bolgarije.

Spisal Jos. Repina.

(Nadaljevanje).

S čem naj mu pomagam? Ni-mam nič, prav nič... in s prazni-mi upi ga nočem mučiti. Koliko-krat od sinodi, ko sem zaznal nje-govo zgodbino, sem se spomnili one-gospe v Kazanliku in kolikokrat sem nevoljen vrgel to misel od se-be! — Španjolka je, Izabela ji je ime. Pedra je omenila: vse, vse tako mikavno, jasno, naravno.... In ah! zopet vse tako smeno: — Ravno v Kazanliku, ravno jaz sem se moral sezmati žrno, ravno jaz tudi s Pedrom, ravno jaz naj sem pot med njima.... Kako roman-tično! In na stotine je Španjolov na Balkanu, na stotine Pedrov, na stotine Izabel, in ravno ona naj je prava Izabela, ravno on pravi Pedro! Nezmisljeno! Toda — ven-dar... ni nemožno... čudevne poti usode... — Nezmožno mi je bilo to vedno domnevanje, nezmo-zen ta razpor moji duši....

In baš sedaj mi je vse to s po-dvojeno silo, vstrajno v čim čudo-vitejih kombinacijah in pojavih vršelo po glavi, me trapiro, me sti-skalo, da sem se obupan in zbe-gan bil ob čelo in srdito teptal mehka tla.... Naposlед sem se upnahan uveril, da sem sam sploh nezmožen v tem oziru pametno in prav misliti, da je treba tu pod-pore, tujih možic.... in sklenil sem, da razodenem celi dogodljaj v Kazanliku Julesu.

Gozd se je naenkrat razsvetil, in človeški glasovi so prihajali bliže.

Vstopil sem se na prag.

V svitu dveh bakel se je pomika-la proti meni majhna tropa-dva možaka Bolgarja z bakljama Turek, pop in ženska postava, se-deča na oslu in vodeča štric jed-nakega sivec; obe živali sta imeli natvorjene ogromne napolnjene vreže. Zadnji je korakal Ilijia.

"Dobro jutro!" — pozdravljal je prvi prisilec, visok mož v srednjih letih, pravilnih, izrazovitih potec v mi podal desnice.

"Jaz sem Ciril Klehlebianec, žu-pan sela Madser. Čast mi je po-znati tako vrlega momaka kot si —".

Aha! Ilijia je že delal "vodo".

"Hvala, hvala!" sem ga pre-knil. "Večja čast je zame, da si ta-kol mil in vlijuden z menoj, neza-nim tujeem. Tvoj svak spi sedaj. Vlazi!"

Hotel sem mu biti vodnik v so-bo, tu se me oklenejo mehke rok, in prijeten ženski glas me zapro-si: —

"Reci, gospodine, reci, li umr-je moj brat?"

Začenjen sem obstal, motrec ose-bo se sebi.

Bila je to žena grškega tipa: vitke, preece velike rasti, bledega obraza z lahno zakrivenim no-som in krepol začrtano bradio, znakom eneržije, visokega čela, kostanjevih las. Nekoč je bila le-pa, a sedaj ji je lezla polt že v gu-be, dasi je bila v najboljih letih in mlajša od soproga. Ženska na jugu kralju, zvene.... Običejno je bila v noš premožnejših Bol-gark: črno krilo, rdeča bluza, preko nje pisana ruta. Oko ji je bilo solzno, in izraz jaden in ža-loben. Zasmilila se mi je v sre-c, in tolažeče sem odgovoril:

"Zdravo njegovo spanje daje najboljše upe.... Le pomiri se!"

"Prostora, prostora! Jaz sem ranocelnik! Prostora!" je zdajici zaevilli visok glasek in Turek drobno in majhna žaba, se je mo-gočno porinil mimo mene v so-bo. Molče sva mu sledila z Maro.

Ozki prostor nas je bil kmalu poln gledalev, nemo razvrščenih ob postelji, na kateri je sedeči od-prtih oči bolnik, čudeč se in za-eno preširo motreč oseb za ose-bo; svak mu je urejal vzglavje.

Po mizi je resnosmešneg izra-zaz raspostiral Turek svoj ranocel-niške zanimivosti: nože, kleče, sondo, žago in drugo tako morilno orodje, ob katerega pogledu me je obhajala smrtna zona. Pla-ho je gledala te strašljive pri-prave Pirova sestra, sedeča na stolu, kamor jo je bil z železno pestjo nosadil mali krvnik, ko se je hote-la nesrečnemu bratu zgruditi na prsi.

V oknu je leno slopen pop, go-lo-brad mož, koščenega života, in dremal.

V tipliku sem začutil toplo, vlažno sapo in se obrnil: za menoj je stal Pedro, oko uprito v su-jenca. Mimo njega se je zdajici po-nizil Ilijia in, primli mene za rokov, žepnil:

"Kje je gospodin Jules?"

"Kaj mu hočeš?" Na njegov ukaz sem dal ptine-sti semkaj velike vrte slame, da bomo imeli na čem spati. Toda ne vem, kje nja bo spalnica."

"Išči ga v kuhinji ali v hramu poleg."

Ranocelnik se je bli med tem poltolj svoje žrte.... Po blisko-vito kakor podlascia je skakljal od mize pa do postelje in zopet nazaj, izplakoval rane, prikrojajo-beve, pretipaval bolno meso,

štel utripe žile, ukazuječ županu s hri pavim rezkim glasom, sličnim klicu petelin, kam in kako prijeti ranjene, ki je ob vsakem pri-tisku zdravnikov prst zaginal pretresljiv stok.

Vendar ni doglo trajalo to kon-vulzivno zvijanje in vspenjanje života, ti pretrgani, nervozno se izpreminjajoči glasu muke in trpenja, zakaj težka omotica se je usmilia bolnika ter kirurgu po-mogla, da je brez oyir končal de-lo. Se jedenkrat premotriš v ve-gim očesom ranjencev, postelj in njegovo sobo, je veli pokrepčan, sto-pil pred hišo. Tovarišev ni bilo nikjer.

Za meno so zaškrpale duri, in na pragu sem zazril Maro, ki me je slišala iti in mi sedaj naznana da se je bila mala družba pre-pod ure odpravila k Cirilu Kehle-barevu na kosilo.

"Ilijia pa mi je naročil", tako je dejala, "da naj te pokličem točno ob polu na jedno, zakaj ob jedni urbi bo južina gotova. Buditi mihi ne maral, ker si baje pre-slastko spal."

"Si sama tu?"

"Jelena je pri meni."

"Je-le-ná? — Kdo je to?"

"No, moja hčerkka!"

"Ah! Jo! Joli morem videti?"

"O, zapovej, gospodine! Toda bo-lje je, da jo pripeljem venkaj.... Bolniška soba ni za pogovore, naj-manj, pa, če stanovalec najljuteje napada mrzlice."

"Mar je Piru —?"

"Grozno trpi; sedaj je že dru-gič, ko mu plamtli v vre pod lobanjo, da tuli in vpije kakor obse-den, da mu blodijo po možganih zagonetne in večkrat strašne mi-sli.... Nikogar ne pozna. Abdulfendi meni, da bo še eden tak na-pad, hujši od prvih dveh; ako ga premaga, je rešen. Prositi hočem Boga na kolenih! — Toda, dovoli, da grem po Jeleno."

Nisem idealist in romantik, ki riše sliko, kakor je še nikdar ni nosila ta revna zemlja; nisem ča-stilec ženskih, ki jim z zastopni-čem nihovega spola hoče peti čas in slavo, kakor je morda ne zaslubi-jo; pač pa sem popolnoma nepri-stranski ocenjevalec glede na de-klic, s katero na tem mestu se-znamen čitatelje.

A, ti, efendi, zleži strašni bo-leznji! Jaz vem, da jih zležči!"

"Težko, težko..." je mrmljal skrivaje notranjo zadovoljnost.

"Dosejl se še nikomur ni posreči-lo.... Toda — upajmo! Hitim, da izgotovim kapljice zoper mrzlico, ki se že prikazuje pri bolniku, in potem hočemo videti."

Kakor da ne pričakuje nobene ga vprašanja več, se je brz zasuk-ven in stekel ven.

Mož je bil izmed tistih, ki so v bistvu krotki in pohlevni, a si, prav ker so plitvega duha, pri-

vsaki priliki hočejo navdity čar in dražesi posebnosti in imenitnosti.

Tako je, streme po nečinku, planil nad an z latinskim izrazi, katere je bil Bog zua kje pobral, in ki naj bi naslikali Pirovo stanje ne vem zakaj brezupno: a zra-ven je lepo domače izpovedal, da je edina nevarnost v mrzlici, v čemer se je izdal strokovnjaka.

Vesel sem bil, da bo moči ohraniti Piru življenje in dal izraz tej mi-sli nasproti Mari, ki je bila pogru-nila bel prt čez miz in na vrh po-stavila sv. razpelo.

"Abdul-efendi je izvrsten zdrav-nik", povhalila je Turka; "in trd-ne verujem, da mi reki brata, Ven-

dar božja roka je silnješa in duše-njegove naj ne pogubi!"

"Ko se Piru povrnejo nekoliko moži, ga spravi z Bogom djado pop", dodala je šepotom in me po-gledala neskončno žalostno.

"Kaj je odredil ranocelnik?"

"Izjavil je, da se povrne takoj.... Ta čas bom jaz stregla bratu, a moj soprog ter hlapce morata na-zaj na dom. Proti poldnevu pa pride semkaj moja hčerkka."

"Kje te dobim popoldne?"

"Tukaj, gospodine! Abdul-efen-di ne pusti, da bi prenesli bolnika v selo, — tedaj ostanem tu pri njem!"

"Dobro. Rad bi s tabo govoril, ti povedal način in vzrok Pirove ne-sreče, povod našega prihoda in vse drugih podrobnosti, za kate-re sedaj ni prilike; tudi sem u-tujen in zaspam, da se jedva pre-mikam."

"Da, gospodine, idi počivat! Le-tibe tebi in tvojim sotopnikom je

pripravljeno. Slame je dovolj in hlapcu sem velela pokriti jo z rju-hami; volnene odcje za slehernega vas tudi ne manjka."

"Sršna hvala."

"Da vam je všeč, bi vam bili u-redili boljšo spalnico v naši hi-si —"

"O, čemu? Da smo le pod streho in da nas ne nadlegujejo radovede-nji. — Če boš morda potrebovala kake pomoči, prosim, potrkaj na steno, in boni ti preeci na razpo-lago. Zdrava!"

Poklonil sem se ji, stisnil nje-nemu možu roko in se tiko od-stranil s Pedrom.

Naša "spalnica" je bila druga manjša soba v hiši z dvema okno-ma in brez pohištva. Francoz in Ilijia sta bila tla do cela porabila za postelje, in prostora je bilo te-daj obilo.

Med luč leščerbe pod stropom nama je pri vstopu pokazala Fran-cozo že spečega ob steni. Ilijio baš sezavljajočega opanke.

Bila je okoli poldne, ko sem, pre-budivši se čil in pokrepčan, sto-pil pred hišo. Tovarišev ni bilo nikjer.

Za meno so zaškrpale duri, in na pragu sem zazril Maro, ki me je slišala iti in mi sedaj naznana da se je bila mala družba pre-pod ure odpravila k Cirilu Kehle-barevu na kosilo.

"Ilijia pa mi je naročil", tako je dejala, "da naj te pokličem točno ob polu na jedno, zakaj ob jedni urbi bo južina gotova. Buditi mihi ne maral, ker si baje pre-slastko spal."

"Si sama tu?"

"Jelena je pri meni."

"Je-le-ná? — Kdo je to?"

"No, moja hčerkka!"

"Ah! Jo! Joli morem videti?"

"O, zapovej, gospodine! Toda bo-lje je, da jo pripeljem venkaj.... Bolniška soba ni za pogovore, naj-manj, pa, če stanovalec najljuteje napada mrzlice."

"Mar je Piru —?"

"Grozno trpi; sedaj je že dru-gič, ko mu plamtli v vre pod lobanjo, da tuli in vpije kakor obse-den, da mu blodijo po možganih zagonetne in večkrat strašne mi-sli.... Nikogar ne pozna. Abdulfendi meni, da bo še eden tak na-pad, hujši od prvih dveh; ako ga premaga, je rešen. Prositi hočem Boga na kolenih! — Toda, dovoli, da grem po Jeleno."

Nisem idealist in romantik, ki riše sliko, kakor je še nikdar ni nosila ta revna zemlja; nisem ča-stilec ženskih, ki jim z zastopni-čem nihovega spola hoče peti čas in slavo, kakor je morda ne zaslubi-jo; pač pa sem popolnoma nepri-stranski ocenjevalec glede na de-klic, s katero na tem mestu se-znamen čitatelje.

"A, ti, efendi, zleži strašni bo-leznji! Jaz vem, da jih zležči!"

"Težko, težko..." je mrmljal skrivaje notranjo zadovoljnost.

"Dosejl se še nikomur ni posreči-lo.... Toda — upajmo! Hitim, da izgotovim kapljice zoper mrzlico, ki se že prikazuje pri bolniku, in potem hočemo videti."

Kakor da ne pričakuje nobene ga vprašanja več, se je brz zasuk-ven in stekel ven.

Mož je bil izmed tistih, ki so v bistvu krotki in pohlevni, a si,

prav ker so plitvega duha, pri-

vsaki priliki hočejo navdity čar in dražesi posebnosti in imenitnosti.

Tako je, streme po nečinku, planil nad an z latinskim izrazi, katere je bil Bog zua kje pobral, in ki naj bi naslikali Pirovo stanje ne vem zakaj brezupno: a zra-ven je lepo domače izpovedal, da je edina nevarnost v mrzlici, v čemer se je izdal strokovnjaka.

Vesel sem bil, da bo moči ohraniti Piru življenje in dal izraz tej mi-sli nasproti Mari, ki je bila pogru-nila bel prt čez miz in na vrh po-stavila sv. razpelo.

"Abdul-efendi je izvrsten zdrav-nik", povhalila je Turka; "in trd-ne verujem, da mi reki brata, Ven-

dar božja roka je silnješa in duše-njegove naj ne pogubi!"

"Ko se Piru povrnejo nekoliko moži, ga spravi z Bogom djado pop", dodala je šepotom in me po-gledala neskončno žalostno.

"Kaj je odredil ranocelnik?"

"Izjavil je, da se povrne takoj.... Ta čas bom jaz stregla bratu, a moj soprog ter hlapce morata na-zaj na dom. Proti poldnevu pa pride semkaj moja hčerkka."

"Kje te dobim popoldne?"

"Tukaj, gospodine! Abdul-efen-di ne pusti, da bi prenesli bolnika v selo, — tedaj ostanem tu pri njem!"

"Dobro. Rad bi s tabo govoril, ti povedal način in vzrok Pirove ne-sreče, povod našega prihoda in vse drugih podrobnosti, za kate-re sedaj ni prilike; tudi sem u-tujen in zaspam, da se jedva pre-mikam."

Jugoslovanska

Katolička Jednota

Inkorporirana dne 24. januarja 1901 v državi Minnesota.

Sedež v ELY, MINNESOTA.

GLAVNI URADNIK:

Predsednik: J. A. GERM, 697 Cherry Way w Box 61, Ely, Minn.
Postopnik: PAUL BALANT, Box 100, Post Office, Ely, Ohio.Glavni tajnik: GEO. L. BROZICH, Ely, Minn.
Slagajnik: JOHN GOUZE, Box 105, Ely, Minn.
Gospodnik: LOUIS COSTELLO, Box 588, Salida, Colo.

VEHODNI ZDRAVNIK:

Dr. MARTIN IVKO, 908 N. Chicago St., Joliet, Ill.

NADZORNIKI:

SAMUEL MUNICH, 421 - 7th St., Calumet, Mich.
WILLIAM SPEHAR, 422 N. 4th St., Kansas City, Kan.
JOHN KRŽIŠNIK, Box 133, Burdine, Pa.

POROTNIKI:

FRAN JUSTIN, 1706 E. 28th St., Lorain, O.
JOSEPH PISHLAR, 308 - 6th St., Rock Springs, Wyo.
G. J. PORENTA, Box 701, Black Diamond, Wash.

POMOŽNI ODBOR:

JOSEPH MERTED, od društva sv. Cirila in Metoda, Ely, Minn.
LOUIS CHAMPA, od društva sv. Breha Jezusa, štev. 2, Ely, Minn.
JOHN GRAHEK, st., od društva Slovencev, štev. 114, Ely, Minn.

Vsi dopisati, tikajoči se uradnih zadev, kakor tudi drugih zadržljivih, naj se pošiljajo na glavnega tajnika Jednote, vse pa vselej pa na predsednika porotnega odbora.

Na osebna ali neuradna pisma od strani članov ne bodo odgovarjala.

Društveno glasilo: "GLAS NARODA"

IZ U R A D A G L A V N E G A T A J N I K A
J. S. K. J E D N O T E .

PREMEMBE ČLANOV IN ČLANIC PRI SPODAJ NAVEDENIH DRUŠTVIH.

Sv. Breha Jezusa, štev. 2, Ely, Minn.
Prestopil k društvu sv. Jožefa, štev. 85, Aurora, Minn. John Podržaj 93, 15862, 1000, 19.Sv. Barbara, štev. 4, Federal, Pa.
Prestopil k društvu sv. Alojzija štev. 57, Export, Pa. John Drap, 82, 12364, 1000, 27.Sv. Marija Pomagaj, štev. 6, So. Lorain, Ohio.
Suspendiran: Frank Germek 96, 17895, 500, 18.Sv. Stefana, štev. 11, Omaha, Nebraska.
Prestopil: John Zaitz, 74, 18677, 1000, 42.

Sv. Jožefa, štev. 12, Pittsburgh, Pa.

Prestopil k društvu sv. Barbare štev. 33, Trestle, Pa. Anton Zidanšek 66, 13518, 1900, 44.

Suspendiran: John Gabrena 76, 3738, 1000, 29; Geo Heimovich 82, 17918, 1000, 33.

Sv. Alojzija, štev. 13, Baggaley, Pa.

Prestopil Mihail Basić 96, 18679, 1000, 20.

Zoper sprejeti: Josip Jondreječić 86, 18461, 1000, 29.

Prestopila k društvu sv. Frančiška štev. 122, Homer City, Pa. Frank Ferančak 74, 1075, 1000, 30; Ana Ferančak 79, 8448, 500, 27.

Sv. Cirila in Metoda, štev. 16, Johnstown, Pa.

Zoper sprejeti: John Mlinar 67, 11542, 1000, 42; John Lešnjak 96, 15800, 1000, 19.

Prestopil: John Vojdočič 83, 18670, 500, 33.

Sv. Jožefa, štev. 17, Aldridge, Mont.

Zoper sprejeti: Josip Planinski 63, 1298, 1000, 37; Ana Planinski 71, 8631, 500, 35.

Suspendiran: Lovrene Golšnik 74, 12572, 1000, 31.

Sv. Alojzija, štev. 18, Rock Springs, Wyo.

Prestopil: Kolman Jožef 1900, 18680, 1000, 16.

Suspendiran: Eržen Blaž 95, 17033, 500, 18.

Sv. Alojzija, štev. 19, Lorain, Ohio.

Prestopili k društvu sv. Martina štev. 44, Barberton, Ohio: Anton Rozman 95, 16156, 1000, 18; Valentijn Rozman 69, 15888, 1000, 43; Johana Rozman 77, 18547, 500, 39.

Suspendiran: Jos. Durjavja 95, 16955, 1000, 18.

Sv. Jožefa, štev. 20, Gilbert, Minn.

Zoper sprejeta: Katarina Nose 73, 8782, 500, 42.

Suspendiran: Jernej Malovrh 92, 13194, 500, 18; Jacob Novak 87, 7704, 1000, 20; John Ravnikar 73, 1491, 1000, 29; Katarina Ravnikar 74, 8784, 500, 32.

Sv. Jožefa, štev. 21, Denver, Colo.

Suspendiran: Predovič John 72, 5318, 1000, 34.

Sv. Jurija, štev. 22, So. Chicago, Ill.

Prestopili: John Padjan 86, 18703, 1000, 30; Josip Fajdič 96, 18704, 1000, 20.

Zoper sprejeti: Mihail Kopernik 70, 1557, 1000, 32; Gust Juratovac 83, 1553, 1000, 20; Luka Čorak 76, 10594, 1000, 32; Nikola Gravac 74, 14094, 1000, 37; Paloma Kopernik 73, 8851, 500, 33; Paloma Juratovac 86, 8848, 500, 20; Franca Čorak 79, 12030, 500, 30.

Sv. Ime Jezus, štev. 25, Eveleth, Minn.

Prestopil k društvu sv. Jožefa štev. 85, Aurora, Minn.: Matija Anzelc 85, 14236, 1000, 23.

Prestopili k društvu sv. Frančiška štev. 110, McKinley, Minn.: John Anzelc 82, 10294, 1000, 27; Anton Ravnhrib 76, 11486, 1000, 33; Martin Zakrajšek 84, 11482, 1000, 25.

Sv. Stefana, štev. 26, Pittsburgh, Pa.

Zoper sprejeti: Geo Soldatič 80, 16879, 1000, 33; John Branki 94, 13211, 1000, 16.

Suspendiran: Jos. Briški 85, 17672, 500, 29.

Sv. Jožefa, štev. 29, Imperial, Pa.

Suspenderiani: Jacob Tursich 63, 4636, 1000, 43; Mary Tursich 62, 9029, 500, 44.

Prestopil k društvu sv. Petra in Pavla štev. 66, Joliet, Ill.: John Mandel 89, 4684, 1000, 17.

Sv. Jožefa, štev. 30, Chisholm, Minn.

Zoper sprejeti: Ciprijan John 72, 13866, 1000, 40; Segi Frank 87, 15775, 1000, 25; Hudolin Louis 88, 15937, 1000, 24; Hudolin Rudolf 83, 18165, 1000, 32; Peruš John 83, 12410, 1000, 26; Peruš John 88, 12411, 1000, 22.

Suspenderiani: Gužina Andrej 76, 6121, 1000, 30.

Sv. Alojzija, štev. 31, Braddock, Penna.

Pristopil: John Znidarsič 87, 18698, 1000, 29.

Sv. Marija Zvezda, štev. 32, Black Diamond, Wash.

Suspenderiani: Marmelič Gregor 84, 16812, 1000, 29.

Sv. Alojzija, štev. 33, Conemaugh, Pa.

Pristopili: Josip Žalec 79, 18681, 1000, 37; Anton Puel 82, 18682, 500, 34; Mary Drenik 86, 18683, 500, 30.

Zoper sprejeti: Frank Korelc 92, 12518, 1000, 17.

Suspenderiana: Mary Bricel 87, 9302, 500, 19.

Sv. Janez Krstnik, štev. 37, Cleveland, Ohio.

Pristopila: Kromar Frances 79, 18705, 500, 37.

Suspenderiani: Popit Frank 77, 16976, 1000, 36; Ravnikar Louis 90, 18360, 500, 26.

Sokol, štev. 38, Pueblo, Colo.

Suspenderiana: Joe Mavrelčič 87, 11323, 1000, 23.

Sv. Mihaela, štev. 40, Claridge, Pa.

Zoper sprejeti: Zupančič Frane 77, 6249, 1000, 29; Kotnik Jozef 70, 16982, 1000, 43; Genari Jožef 86, 16442, 1000, 27; Zupančič Ana 77, 11121, 500, 32.

Sv. Martina, štev. 44, Barberton, Ohio.

Suspenderiana: Andrej Šešč 86, 17809, 500, 28.

Sv. Jožefa, štev. 45, Indianapolis, Ind.

Pristopili: Lovrene Maček 85, 18671, 500, 31; John Perko, 89, 18672, 500, 27; Frances Maček 93, 18673, 500, 23.

Sv. Petra, štev. 50, Brooklyn, New York.

Suspenderiana: Rudolf Mayer 86, 15515, 500, 25.

Geo. L. Brozich, glavni tajnik.

OPOMBA: Poleg članovega imena navedene številke značijo Prva leto rojstva, druga certifikatno številko, tretja zavarovalno sveto, četrta razred.

Izprememba.

Pokazali so se komaj prvi znaki kabinetne krize v Veliki Britaniji, ko se je že pričelo reševati vprašanje za formiranje vojnega sveta. Za to je bil tehten vzrok.

To ni bilo za to, ker je baš Mr. Asquith padel in prišel zdaj na krmilo Lloyd George. Tukaj je šlo za drugačno nadaljevanje vojne. Mr. Asquith je imel druge nazore o peljanju vojne kot so jih imeli drugi, med njimi tudi Lloyd George. Gotovo je bil med njimi velik boj, in končno so zmagali oni, med katerimi je bil tudi L. George.

Skoročisto sigurno je, da se bo zdaj, ko se je spremnilo ministrstvo glavne zaveznike sile, tudi na bojnem polju nekoliko ali pa zelo predrugačilo.

Mr. Asquitha bi se ne moglo opravičeno nazivati angleškega Falkenhayna, toda res je, da je imel Mr. Asquith nekako isto teorijo kot Falkenhayn, na katero je polagal svoje upre za Anglico.

Falkenhayn je posvečal svojo glavno pozornost in skoro vse svoje delo zahodni fronti, češ, da tam je glavno, tam se bo odločilo. Von Hindenburg je drugačni misli, namreč, da je na Vzhodu glavno; to je najbrže raditev, ker je očividno, da ne more ne ta, ne ona stran zmagati na zahodni fronti.

Angleška vlada je bila prepričana, da ni mogoče drugje vojne dobiti kot na zahodni fronti, da je vzhodno fronta le postranska, na kateri ni treba drugega delati — kot odbijati nemške napade, da se Nemčija ne naleže preveč ozemlja.

Kakšnih misli je pravzaprav novi angleški ministrski predsednik Lloyd George, o katerem je poročano na prvi strani, se ne more reči, kajti dozdaj se ni še izrazil, toda skoro gotovo je, da ima on druge načrte, kajti jasna stvar je, da se on ni strinjal z Asquithom.

Skorogotovo je pa tudi on za to, da se prične z resnejšim delom na vzhodni fronti. Znana stvar je, da so v Angliji protestirali proti Asquithovi zahodni politiki kot so Nemci proti Falkenhaynu. Nemci so Falkenhaynu odstranili in prišel je Hindenburg, zagovornik vzhodne teorije.

V istem položaju se je nahajala zadnje dni Anglija; odstranilo se je Asquitha in prišel je na njegovo mesto Lloyd George.

Ako je bil oziroma šele bo vstanovljen vojni svet brez Asquitha, potem se bodo pričele vojne operacije vrstiti tako kot bo hotel Lloyd George.

In domnevna se, da bo pričel on z odločnejšimi operacijami na — Balkanu. Ako bo mogel zdaj Lloyd George kontrolirati celo vladivo, potem bi lahko storil, da bo držal Nemčijo nazaj na zahodni fronti in, pričel z operacijami na vzhodni oziroma balkanski.

Zavezniki so dozdaj take neumnosti delali, da si Nemci niso mogli večjih željeti. Mogoče imajo Angleži, Francoski, kakov tudi drugi zavezniki zdaj, ko je prišel na krmilo Lloyd George, eden največjih voditeljev današnega časa, nekoliko več upanja, da bo zmaga njihova in da se bo vojna v kratkem končala.

Vojna situacija je zdaj tako, da je morejo zaveznike in nemške armade na zahodni, vzhodni in turški fronti ne naprej, ne nazaj. Medčasno pa posvečajo Nemci našvise veliko pozornost Balkanu, kjer najbržje leži odločitev vojne.

Situacija za zaveznike je tako, da je treba temeljito spremeniti dosedajno teorijo.

Avstrijska uprava o svojem postopanju v Črnigori.

Dunajski "Fremdenblatt" priča razgovor svojega dopismnika z deželnim glavarjem za Bosno in Hercegovino, generalom Stepanom pl. Sarkotičem, ki je izjavil: "Kakor prej, tako vladva v Črni Gori mir in red tudi sedaj. Venčdar pa

Slovensko katoliško

podp. društvo

svete Barbare

ZA ZEDINJENE DRŽAVE SEVERNE AMERIKE.

Sedež: FOREST CITY, PA.

Inkorporirano dne 21. januarja 1902 v državi Pensilvanijski

GLAVNI UREDNIKI:

Predsednik: JOSEPH PETERNEL, Box 96 Willow, Pa.
 1. podpredsednik: KAROL ZALAR, Box 547, Forest City, Pa.
 2. podpredsednik: LAUUIS TAUCHAR, Box 835, Rock Spring, Wyo.
 Tajnik: JOHN TELMAN, Box 707, Forest City, Pa.
 3. tajnik: JOHN OSOLIN, Box 492, Forest City, Pa.
 Glagajnik: MARTIN MUHIC, Box 837, Forest City, Pa.
 Poslalnik: JOSIP ZALAR, 1004 North Chicago St., Jersey, Ill.

VRHOVNI ZDRAVNIK:

DR. MARTIN IVNC, 800 Chicago St., Jersey, Ill.

RADZONNI ODBOR:

Predsednik: IGNAC PODVASNICK, 6325 Station St. E. E., Pittsburgh, Pa.
 1. radzonski: JOHN TOURNIC, Box 622, Forest City, Pa.
 2. radzonski: FRANK PAVLOVČIČ, Box 705, Conemaugh, Pa.
 3. radzonski: ANDREJ SLAK, 7718 Isler Ave., Cleveland, Ohio.

POROTNI ODBOR:

Predsednik: MARTIN OBREŽAN, Box 72, East Mineral, Kan.
 1. porotnik: MARTIN ŠTEFANČIČ, Box 78, Franklin, Kan.
 2. porotnik: MIHAEL KLOPČIČ, 528 Devon Ave., R. F. D. 1, Greenfield, Detroit, Mich.

UPRAVNI ODBOR:

Predsednik: ANTON HOČEVAR, R. F. D. No. 2 Box 113, Bridgeport, C.
 1. upravnik: ANTON DEMŠAR, Box 125, Broughton, Pa.
 2. upravnik: PAVEL OBREGAR, Box 402, Pitt, Ill.

Dopis naj se posiljajo L. tajniku Ivan Telman, P. O. Box 316, Forest City, Pa.

Društvene glasile: "SLOVENSKI NAROD".

Z doma.

Spisal Ivo Trošt.

(Konec.)

Počasi godrnjače in neprene homa vihaje osivele brke izpod nosnic se je približal tudi slijvanjski župan, oče Jeronim Brinček, zmajal zmajal z glavo in s čudil:

— Hum, hm, danes pa ni bil prazen 'šup'. Ali vas je še kaj?

Ni konca ne kraja s potepuh!

— takšen je svet!

— Jezus, Marija! Oče, ne govor tako! — zavpila je Lucijeta na pragu, stisnila hčerkko k sebi in zbežala notri, pa se kmalu vrnila.

— Kaj pa je? Saj praviš, da ne bojš živega vraga!

— Tvoj sin! Le poglej!

— Kaj? Bombo videl! — ter stopil okoli voza.

— Torej tako! — zavpil je, spoznati Pepino. — Lepše nista mogli priti, hm, hm! In ta-le spi, kakor pijane, hm, hm! In tega le drobila ima tudi preveč, kakor cigani!

— Oče, per Dio, kar pridiguješ?

— zavpila je Lucijeta skozi okno.

— On je strašen — — —

— Zdrame si, Pepe, — poklicala ga je Pepina rahlo, oče Jeronim ga je pa dagnil ne preveč ozirno pod rebra in zarjavel:

— Krava pijana, kaj takšen se vračaš k ocetu. — k županu!

In solza je starec zalesketala v očesu. Hkrati je pa tudi upan zvezel, pri čem da je: Pepe je klobuk zdrsnil raz lice in režeč obraz, osteklene oči, zevajoča usta so molče govorila, da je šel Brinček Pepe z doma in se ni nikdar več vrnili — živ.

Radovedni Slivjani, ki so se bili nabrali pred županovo hišo, nategnili so obraze; plašnješi so zbežali; pametnejši pa so pristopili, zakaj krščanska dolžnost je veleva, rajnemu županovemu sinu praviti spodoben pogreb.

Župan Brinček so se solze očetovskega užaljenja premenile v srčno žalost in niso mogle na dan.

— Moj Pepe, moj ljubi, o Pepe moj ljubi! — drugega ni izgovarjal.

Jeroniček je klical:

— Ata, dema smo! Pridi z nami, ata!

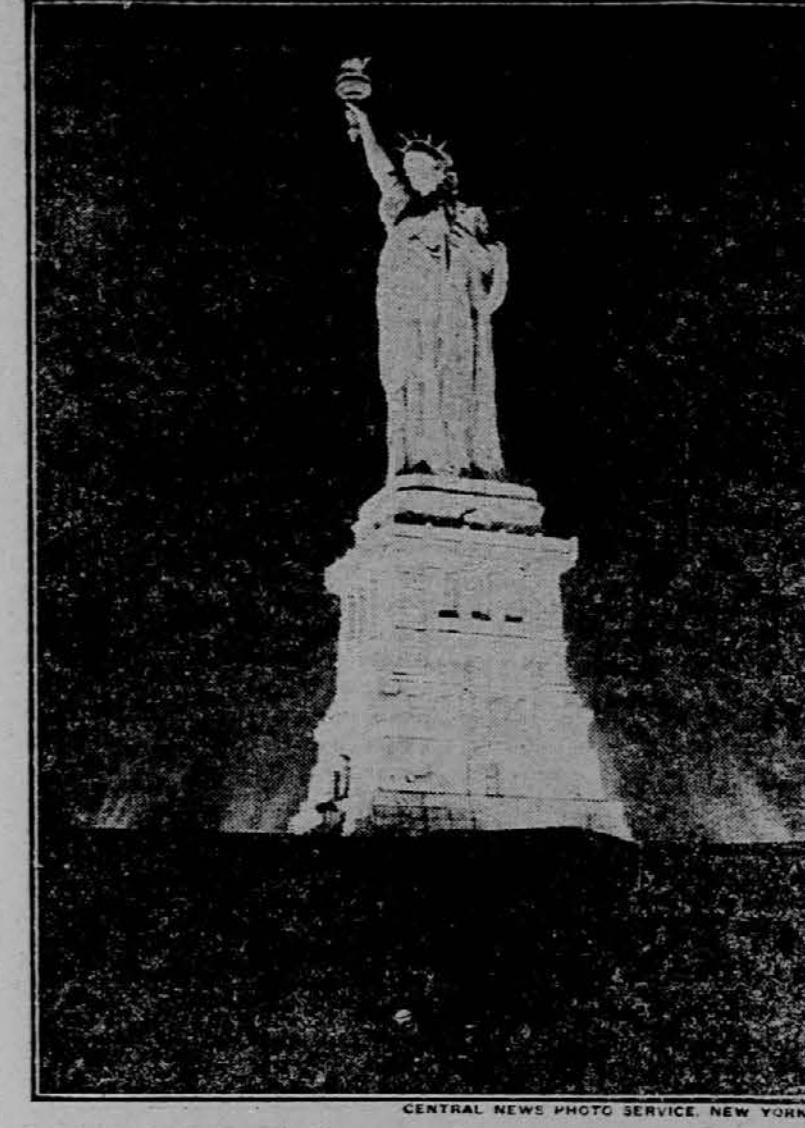
Pepina je kar otrpnila, da ni mogla z voza; tudi mala Marija se je oglakala.

Samo Lucijeta je molčala; pa tjudje govorile, da je molčala tudi poslej, ker je — moralna.

Še tisti večer je baje pondarjala svoje pravice do Pepeove dedine v odpovednem pismu.

— Da, — zavrnjal jo je stari Jeronim. — Pepe del — petak, — tebi, vse drugo pa njegovima otrokom in njih materi. Tako ostane. Sedaj pa več ne odneham; nikoli več se ne bomo pričkali o tem! —

— A, a, a, hkrati sta se ženila, pa je obo pokopal sin. Pet let se nista videla, pet let ne govorila, a,

CENTRAL NEWS PHOTO SERVICE, NEW YORK.

RAZSVETLJEN KIP BOGINJE SVOBODE.

je, ali vse, kar slissi, je njen glas, zadnja sveča... Nič se ne boj, tudi tisti glas, ki krikne ponovno doma iz svojih ust. V vsakem dihu svojih misli, celo v sanjah si njen suženj...

Tudi jaz sem si zaželel marsikatero uro, da bi zatisnil oči za dolgo spanje brez sanj; in iztaknil bi si jih brez strahu in bolečine, če bi zares ne videl mičesar, mičesar več; ali vem, da bi že v tem trenutku ugledal grozoto s tisočimi očmi, potisočerjeno. In komaj poskusil, da bi se veselo zasmajal, kakor v onih zdavnih časih, ti smeh še neporočen oledeni na liehi... Padel je kadet Milavec. Kdo je bil ta kadet Milavec? Ah, kaj do imena! Saj ne vem, če je imel mater, ki je obnemela od nezaslikane bolesti, če je imel brata, ki je utajil solze, da mu ostanejo za zmerom razbeljene na sreču. Ali to vem, da mi je zdaj, ko ga ne vidim več, njegov resnomlad, mirno smehljajoči se obraz kakor postoterjen, znameno vseh neštežih in neimenovanih, ki so bili mladi in jih ni več. In nekaj temnega, težkega ti stisne sreču, obremeni dušo: glej, oni padajo in ti, starci, si obsojeni, da jima tešč križ na grob! Miladast, lepotna, dobrotnost, moč, razum — levezni, ugleda svetlo solnce in se nasmejuje: "Saj ni bilo nič! Pomlad je zunaj, veselje in življenje, jaz pa sem mislil, da sem bolan!"

Ali je bilo tega treba?

Kadet Milavec.

Spisal Ivan Cankar.

Zaželi si človek v tej utrujenosti, zaželi bolestnje vsak dan in vsako uro, da bi se spustil velik pastor od nebes do zemlje ter začkal za vekomaj vse, kar se v strašnem, čremom loku vali in vije pred njezovimi razbolelimi očmi. Izginilo bi čisto brez sledu, kakor izginec zjutraj divje sanje: bohniki se vzdrami, ugleda svetlo solnce in se nasmejuje: "Saj ni bilo nič! Pomlad je zunaj, veselje in življenje, jaz pa sem mislil, da sem bolan!"

Spusti se na zemljo, blagoslovjeni zastor! — Pomlad je zunaj, kakor da je prva. Nedeljsko jutro je, sveče, polno luči — lica knetičkega otroka. Sreč je mirno, obo istro: vse, kar je, kamor se žeta misel in spomin, je brez maledja in brez zlega. Prostrani poleti zeleni; tam bo nekoč sumelo žito, bo rodilo obilen sad. Daleč na pobočjih in vrhovih sinjih gorov, pod bleščecim, srebrnim obzorjem pojo gozdomi; zamolka, tiho trepetajoča je njih pesem, pesem starega godeca, ki je sam vdel, kralja Matjaža in ne marumeti, dokler ga ne ugleda v globoji vstajenja. Po stežah med njivami, na ravni cesti med travnikami, vsakliči pisani evetobi, beli, rdeči, modri, zeleni, vsi migljajoči v solnem; vzhli so in shodili so takoj, drugrijo se prijazno in kmalu se gibljejo in vije tam evetoča procesija, kjeri steže, poti, kolovoz, in ceste so zlivajo v klanci, ki vodo pobožno in strmo do cerkve na hribu. Zvonovi ugledajo to procesijo in zavirkajo, nji sami, posljed, gozdom, luči in nebesom za nedeljski pozdrav. In iz pesni gozda in ujiv, neba in zvonov, iz prazničnih obrazov otrok, žensk, mladeničev in stareev sije in pojte tisto edino, kar je božjega na zemlji: ljubezen in mir...

Radovedni Slivjani, ki so se bili nabrali pred županovo hišo, nategnili so obraze; plašnješi so zbežali; pametnejši pa so pristopili, zakaj krščanska dolžnost je veleva, rajnemu županovemu sinu praviti spodoben pogreb.

Župan Brinček so se solze očetovskega užaljenja premenile v srčno žalost in niso mogle na dan.

— Moj Pepe, moj ljubi, o Pepe moj ljubi! — drugega ni izgovarjal.

Krava pijana, kaj takšen se vračaš k ocetu. — k županu!

In solza je starec zlesketala v očesu. Hkrati je pa tudi upan zvezel, pri čem da je: Pepe je klobuk zdrsnil raz lice in režeč obraz, osteklene oči, zevajoča usta so molče govorila, da je šel Brinček Pepe z doma in se ni nikdar več vrnili — živ.

Radovedni Slivjani, ki so se bili nabrali pred županovo hišo, nategnili so obraze; plašnješi so zbežali; pametnejši pa so pristopili, zakaj krščanska dolžnost je veleva, rajnemu županovemu sinu praviti spodoben pogreb.

Župan Brinček so se solze očetovskega užaljenja premenile v srčno žalost in niso mogle na dan.

— Moj Pepe, moj ljubi, o Pepe moj ljubi! — drugega ni izgovarjal.

Jeroniček je klical:

— Ata, dema smo! Pridi z nami, ata!

Pepina je kar otrpnila, da ni mogla z voza; tudi mala Marija se je oglakala.

Samo Lucijeta je molčala; pa tjudje govorile, da je molčala tudi poslej, ker je — moralna.

Še tisti večer je baje pondarjala svoje pravice do Pepeove dedine v odpovednem pismu.

— Da, — zavrnjal jo je stari Jeronim. — Pepe del — petak, — tebi, vse drugo pa njegovima otrokom in njih materi. Tako ostane. Sedaj pa več ne odneham; nikoli več se ne bomo pričkali o tem! —

— A, a, a, hkrati sta se ženila, pa je obo pokopal sin. Pet let se nista videla, pet let ne govorila, a,

VINA! VINA! VINA!

VINSKO ŽGANJE (TROPINJEVEC)

Za samo \$26.00 pošljemo 52 galon sod californijskega rdečega vina in za samo \$37.50 pošljemo pa sed 52 galon Rieslinga (belega) vina. Vse blago jamčeno pod zakonom THE PURE FOOD LAW. Pišite po ceniku na:

DALMATINSKO-KALIFORNJSKO VINARSKO ZADRUGO
140 Liberty Street, New York, N.Y.

Zdravje
moč
in
krepost.

MOŽEM
IN
ŽENAM

ZASTONJ

Zdravniška knjižica Kažipot k zdravju.

Ta knjižica pove enostavno, kako se neka-terje bolezni, kakor je sifilis ali zastruplje-nje krvi, mozolji, kožne bolezni, stare rane, kapavica, živčna slabost, moška onemoglost, semeno-tok, mehurine in ledvične teškoće, nalezljive in druge moške ter ženske bolezni na spolno-urinarnih organih, vspesno zdravijo privatno doma in z majhnimi stroški.

Pove tudi o našem vspesnem zdravljenju drugih bolezni, kakor so nerdenosti želodca in jeter, žolčnica, zapeka, zlata žila, revmatizem, katar, nadluha in slične teškoće.

ALI TRPITE

na katerem izmed sledčih simptomov: bolečine v križu, bolečine v zgibih, glavobol, izguba apetita, kisloba v želodezu, povračanje hrane, bijuvanje, žolno rigojanje, nečist jetik, smrdčava sapa, izguba spanja, slabe sanje, slabost in nagla razburjenost, nervoznost in razdražljivost, onemoglost ob jetih, črni kolobarji pod očmi, gnamejljivočnost in izogibanje družbe, nemarnost, bojaznjava in srčna tegla — Ti simptomi so znani, da vaš telesni sistem ni v redu in da potrebuje zdravniških navzetov in pomoci.

Naša brezplačna knjižica vam pove dejstva glede teh simptomov in teškoč; pove vam tudi o našem zdravljenju, ki pomaga možkih do zdravja, moči in svežosti, da so zoper možje. Zaloga znanosti je in vsebina navzetov in podatkov, katere bi moral znati vsak možki v vsakem ženskem, posebno pa tistih, ki se namejavajo ženit. Iz nje lahko spoznate vročo svojega trpljenja in kako bi se vse teškoče obvladale. Citajte to knjižico, kažipot k zdravju, in okoristite se z njo.

Pošljite ta kupon še danes.

DR. J. RUSSELL PRICE CO., 5100 Madison & Clinton Sts., Chicago, Ill. Cenjeni doktorji:— Pošljite mi takoj vašo zdravniško knjižico popolnoma zastonj in postnine prost.

Ime

Stev. in ulici ali Box Nr.

Mesto

Država

Denarne pošiljatve za ujet-nike v Rusiji in Italiji.

Lahko se pošlje denar sorodni-kom, prijateljem in znajencem, ka-teri se nahajajo v ujetništvu v Rusiji ali Italiji. Potrebno je, ka-der se nam denar pošlje, da se priloži tudi ujetnikova dopisna ali pismo in se nazaj tako omogoči pravilno dostaviti zavod.

Ako zameravate poslati denar ujetniku, pošljite ga takoj, ko sprejmete njegov arhiv, ker akto ni odlila, bi se lahko dogodilo, da bi ga ne našli več na tem mestu in ne moreti ujetnik.

TVRDKA FRANK SAKSER, 22 Cortlandt St., New York, N.Y.

I. I. Kraszewski:

VSTAJAJOČI

POLJSKI ROMAN

(Za "Glas Naroda" priredil A. A.)

6 (Nadaljevanje.)

Šmūl je povesil glavo in molčal.

— In otroci? — je vprašal tuječ.

— Njegove otroke je vzgojila starostinja, — je odgovoril Žid malemaro.

— So pri nji?

To vprašanje se je zdelo židu nekoliko sumljivo, — Ni mu takoj odgovoril, temveč šele potem, ko je tuječ vprašanje ponovil.

— Da, kam naj bi pa sicer šli, — je zamrmral.

Sledil je kratki molč, nakar je tuječ dalje vprašal:

— Vsi?

Židu se je zdelo še bolj sumljivo, — Misil si je, kaj me vendar to sprašuje.

— Gospodina je nekje pri sorodnikih, — mu je odvrnil.

Židu je bil pogovor zelo neprijeten, — Pricel je govoriti o sobi.

— Ne vem, ako vam bo ta soba dovolj udobna? — je reklo Šmūl.

— Oprostite gospod, da vam nisem takoj povedit, zakaj se tako zanimam za družin Horiški, — je pričel neznanosti, da ne bi odgovoril Šmūlu na vprašanje glede sobe. — Jaz sem namreč videl vrnjenje starostinje. — Ona se bo te dni vrnila domov, ako se ne motim.

Žid je bil zelo presenečen.

— Domov se bo vrnila? — se je začudil. — Saj sem bil vendar zdaleč pri starostinji, pa še nič ne ve o tem.

Neznanec mu ni nič odgovoril, temveč ga je nekaj časa gledal, potem pa pričeli po sobi hoditi gori in dol.

Šmūl je zapustil sobo, bil je nemiren, razburjen in skrbelo za je, kdo je ta človek, ki se tako zanima za ubogo družino.

Naslednje jutro, ko se je zdani, so stali pred gostinco oziroma hotelom napreženi konji. Tuječ se je veselil na voz in se odprijel proti smeri, od koder je prišel. To je dalo Šmūlu še več mislit, nikakor si ni mogel tolmačiti, kaj vse to pomeni....

III.

Starostinja je kot navadno stari ljudje zgodaj vstajala. Toda Petruška je bila že vedno prej pokonča kot stara gospa, da je pripravila kavo, tako, da je lahko starostinja takoj po dolgi molitvi, ko je prišla iz svoje sobe, zajtrkovala.

Starostinja je pričela vsako jutro potem ko je pozdravila svojo staro hišno govoriti o vremenu, o solncu in najnovejših dogodilih, ki jih je raportirala Petruška.

Jutro po goriomjenjenih dogodkih je gospa starostinja vstala kot navadno in Petruška je pričevala razne novice, namreč da je moral gospod vikar pozno ponoči k nekemu bolniku, in še par drugih. Najvažnejše med vsemi je bila pa, da se je zaroka gospodične Hane Slavčinske preložilo za en teden. Ta novice je seveda nasla pogovor na mlada gospoda, ki sta se kot je gospod vikar povadel, mudila na zabavi.

Stara dama je vzdihovala in tormala čez malopričneža.

Par trenutkov pozneje je nastal na dvorišču velik hrup, namreč držanje koles, ki je pa naenkrat prenehalo, voz se je vstavil.

Petruška je skočila k oknu, da vidi, kdo je prišel.

— Oh, gospoda sta prišla!

Starostini so od veselja stopile solze v oči. Petruška je pa brzela na dvorišče.

Julij je ravno stopil z voza, Henrik je pa nekaj iskal na vozu, ko se je Petruška vstopila široko na pragu in ju gledala nad vse jezno.

Fanta sta bila zelo vesela, lela so jima bila rdeča, in cel obraz se jima je igral v smehu.

Henrik je bil nekoliko bolj eleganten kot mlajši Julij in na prvi pogled se je videlo, da hoče igrati višjega gospoda.

— O, Petruška, moja draga Petruška, — je že oddalec vpil Julij, — midva sva strašansko lačna... kot volkova!

Petruška je bila še vedno jezna.

— Prav se vama godi, — je rekla. — Čista prav je. — Ali se tako izkazuje ljubezen stari mamice? — Skoro umrla bi od samih skribi... Sramota!... Cela hiša je že razburjena... vikar... Šmūl... vsi... pfui... pfui... Sram me je...

Henrik je načel svoje stvari in prišel k Petruški.

— Moja ljuba Petruška, menda naju vendar ne boš obesila, ne da bi prej slišala, kaj se je zgordil, — ji je rekla.

— Slišala? Kaj naj pa slišim? — je rekla. — Kaj pa imata povedati?... To je sramota... greh!... Vse solze starostinje imata vidita na vesti....

Fanta sta jo poslušala in se ji smejal, medtem ko je Andraž izprezel vozove, zmajeval z glavo in si svoje misil.

Gospa starostinja se že dva dni tresel od samega strahu, — je nadaljevala Petruška... Je nič, piše nič, govorí nič, nič... pravnič... Videla pa kolovratita po svetu kot dva magnata....

— Za božjo sveto voljo, daj nama vsaj priliko, da spregovoriva, — ji je segel v besedo Julij, katerega je Petruška najbolj ljubila. — Hu! — je huknila starostinja. — No, kaj pa je?

— Mi dva bi bila lahko že pred tremi dnevi domov, ako se nam ne bi prigodila nesreča. Že radi babice bi prišla domov. — Ampak, Petruška, ni najna krvida, da nisva mogla.... Kolo se je stroj, vsled česar sva morala potem tri dni čakati, da je bilo popravljeno.... Henrik je hotel že poč domov, pa je rekel kovač, da bova vseeno popravil z vozom doma, — moja ljuba Petruška, vidiš, takoj je bilo, pa nič drugače.

Petruški je bilo žal, da se je tako prenagliila. — Juliju je vse vrtela.

— No, toraj pojrita gori, saj gospa starostinja že gotovo od hrepnenja kopri.

— Takoj, Petruška, — je rekla Julij in pogledal starejšega Henrika, ki je bil molčeč in vedno pustil Juliju, da je govoril zase in zanj. — Otepla sta si prah in položila puške poleg stene.

Petruška se ni motila, ko je rekla, da starostinja kopri po svojih mladih vnučkih. Prvi je vstopil Julij. Ko ga je zagledala, se je optekla proti njemu in ga objela.

— Moja otroka!... Srčka!... je kričala s potrtem glasom. — Toraj sta vendarle prišla.... Ti lepa moja paglaveva, ti....! Kolikšne skrbi sem imela za vaju!

Starostinja se je zopet vsedila v svojo naslonjaco.

— Ampak, mamica, ne jezi se preveč, — je pričel zopet Julij in pokleknil k naslonjaci in naslonil njeno roko na svoje lice. — Zlata mamica, draga.... midva sva popolnoma nedolžna.... jaz ti prisem.... No, Henrik povej, kako je bilo.... Čakaj bom rajše jaz.... Veš, mamica, dogo-lila se je nama nezgoda, strlo se je kolo, pa sva moralna tri dni čakati, da so ga nam popravili.

— Za božjo voljo! — je vzkliknila starostinja. — Vama se mena da nič zgordilo?

— Nič, čisto nič, — je odgovarjal Julij. — Hotela sva ti pisati,

pa smo bili v takem kraju, da je bilo nemogoče. — Veš, bili smo na lov u Hrdkijem....

— Toda cel teden... cel teden, — je rekla starostinja.

Namesto da bi odgovorila, sta ji fanta poljubila roko in pričela odkladati suknje.

— Pa tudi od Cilke nisem že cel teden ničesar čula. — je rekla potem starostinja. — Zadnjo besedo je izgovorila čisto tih, kot bi bila silno utrujena.

— Kako je to mogoče? — je rekla Julij. — Saj je že menda tri tedne, odkar ni pisala. Saj ona vendar redno piše!

— Jaz ne vem, kaj bi se ji zgodilo....

Dečka sta bila razburjena in se spogledala.

— Jaz sem že včeraj Šmūla naprosila, — je nadaljevala stara gospa, — da je šel na pošto vprašati, kaj je z našimi pismi.... Petruška se je nekaj pritožila, da pismosna ni zanesljiv, mogoče je on kaj zamešal.... Menda Šmūl tudi ni nič dobil.

Vzdihnila je, Julij se je pa veselil k mihi in podprt glavo z roko ter gleda starostinji v obraz, ki se mu je pričela briško smehljati.

— Oh, če bi ti videla, babieka, kakšen lov je bil to! — jo je hotel razvedriti Julij.

— Beži, beži, kaj mene lov brigata? — je odvrnila s prijazno nevoljo. — Ali je Henrik kaj zob bolel?

— Nič, — je odgovoril Henrik. — Še spomnil se nisem na zob.

— Mogoče sta si noge prehladila, ako sta kje na prostem spala?

— Kaj bi se prehladila, saj smo imeli s seboj suknje, da smo se zavili.

Henrik je komaj par besed govoril. Zapostjen je bil s slačenjem. Ko je bil gotov, je vstopil bližje in rekel:

— Mogoče česa želiš, mamica?

— Jaz ne potrebujem ničesar, — je odvrnila in zamahnila z roko. — O Bog, mogoče še nista zajtrkovala?

— Oho, — sta se zasmajala fanti, — nisva se ne, saj sva celo jutro držila, da sva prej prišla.... Zdaj si skoro ne upava k Petruški.... Zelo prijazno je našu pozdravila.... Mogoče zdaj se zajtrka ne bo dala!

— Pojditi ti k njej Henrik, — je rekla starostinja, — pa jo prosi v mojem imenu, da kaj pripravi.... Nič slabšega ni za mlade ljudi, kot če so zjutraj predolgo tešči.

Henrik je bil ravno na pragu, ko je prisopihala Petruška s kavo in drugimi potrebnimi, kar je prijal lačnima želodecem mladih Horiških.

— Je že prav Petruška, da si primesla, — je rekla gospa starostinja. — Henrik in Julij sta se že bala, da jima ne boš nič dala.... Le nikar se ne jezi.... saj sta pridna.

Julij se je pričel snejaniti in se namuzal stari Petruški.

— Kako je pa z zaroko gospodične Hane Slavčinske? — je vprašala starostinja.

Henrik je zarudel pri tem imenu in povesil glavo nad skodelico kave. — Julij ga je pogledal in razumel.

— Jaz ne vem, mamica, — je rekla Julij. — Zdi se mi, da se je vse skupaj razdrolo.

— Kaj se je vendar zgordilo?

— Ne vem, — je odvrnil Julij.

(Dalje prihodnjih).

\$1⁴⁰ GALONA
JAMČENE VISKE

Glasoviti "Lucky Tiger" se zdi podobno vsej drugi, cene pa so jo preje pličali saluči.
Je močna in blaga, naravnega karakterja, zatočljivo in zanesljivo, zanesljivo varno, ali denar načrti.
Cimpres naravnega temenja priznane.

Stulz Brothers
5 Stulz Building,
Kansas City, Mo.

Pozor čitatelji!

Nove slovenske knjige!

Naročite še danes!

V zalogi imamo:

Slovenske novele in po-

vesti

30c.

Pegam in Lambergar

35c.

Sherlock Holmes:

15c.

V rakvi kraj bombe

15c.

Zaklad kupčevalca s su-

žnji

15c.

Lepa bolničarka

15c.

Ena sama kapljica črnila

15c.

Grob v svetilniku

15c.

Gospa s kanarskim bri-

15c.

ljantom

15c.

Londonski ponarejalci de-

15c.

narja

15c.

Kako so vjeli Jacka raz

15c.

parača

15c.

Skrivnost mlade vdove

15c.

Plemič

15c.

SLOVENIC PUBLISHING
CO.,

15c.

82 Cortlandt St.

N. Y.

Kadar gre za obstoj na-

15c.

RODO, NINOBENĀŽTEV PRE

15c.

VELIKA!

15c.

JOHN WENZEL,

15c.

15c.

15c.

15c.